

Konklusion

Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter et hjemmehørende selskabs overførsel af indtægter til et selskab etableret i en anden medlemsstat i princippet kildebeskattes, medmindre andet er bestemt i en dobbeltbeskatningsoverenskomst indgået mellem disse to medlemsstater, hvis denne lovgivning pålægger det hjemmehørende selskab, som hverken indeholder eller betaler denne skat til skattemyndighederne i førstnævnte medlemsstat, at betale morarenter for perioden mellem udløbet af fristen for betaling af skat af indtægten og den dato, hvor det ikke-hjemmehørende selskab godtgør, at betingelserne for anvendelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten er opfyldt, selv om det ikke-hjemmehørende selskab i henhold til denne dobbeltbeskatningsoverenskomst ikke er skattepligtigt i førstnævnte medlemsstat, eller skattebeløbet er lavere end det, der normalt skal betales i medfør af nævnte medlemsstats skattelovgivning.

⁽¹⁾ EUT C 22 af 23.1.2017.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 25. juli 2018 — Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarien)

(Sag C-585/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fælles politik for asyl og subsidier beskyttelse — fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse — direktiv 2011/95/EU — artikel 12 — udelukkelse fra anerkendelse som flygtning — personer, der er registreret hos De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA) — den omstændighed, at der for en flygtning fra Palæstina foreligger et »første asylland« i UNRWA's operationsområde — fælles procedurer for tildeling af international beskyttelse — direktiv 2013/32/EU — artikel 46 — retten til effektive retsmidler — fuldstændig og ex nunc-undersøgelse — rækkevidden af førsteinstansrettens beføjelser — retsinstansens efterprøvelse af behovet for international beskyttelse — efterprøvelse af afvisningsgrunde)

(2018/C 328/07)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Serin Alheto

Sagsøgt: Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Konklusion

- 1) Artikel 12, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse, sammenholdt med artikel 10, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, skal fortolkes således, at behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, som er blevet indgivet af en person registreret hos De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), forudsætter en bedømmelse af spørgsmålet om, hvorvidt dette organ faktisk yder personen beskyttelse eller bistand, forudsat at der ikke forinden er blevet givet afslag på denne ansøgning på grundlag af en afvisningsgrund eller på grundlag af en anden udelukkelsesgrund end den, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, litra a), første punktum, i direktiv 2011/95.

- 2) Artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse og artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95 skal fortolkes således:
- Bestemmelserne er til hinder for en national lovgivning, der ikke fastsætter, eller som udgør en ukorrekt gennemførelse af, den grund til ophør af anvendelsen af grunden til udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, der er indeholdt i disse bestemmelser.
 - Bestemmelserne har direkte virkning.
 - Bestemmelserne kan anvendes, selv om ansøgeren om international beskyttelse ikke udtrykkeligt har henvist hertil.
- 3) Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, ved hvilken der i første instans bliver anlagt en sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, er forpligtet til at efterprøve såvel de faktiske og retlige forhold — såsom anvendelsen af artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 på ansøgerens situation — som den instans, der har truffet denne afgørelse, har eller kunne have taget hensyn til, som de faktiske og retlige forhold, der er fremkommet efter vedtagelsen af den nævnte afgørelse.
- 4) Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at kravet om en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder også kan vedrøre de i direktivets artikel 33, stk. 2, omhandlede grunde til at afvise en ansøgning om international beskyttelse, når det er tilladt i henhold til national ret, og således, at for det tilfælde, at den retsinstans, for hvilken en sag er indbragt, påtænker at efterprøve en afvisningsgrund, der ikke er blevet behandlet af den besluttede myndighed, skal retsinstansen foretage en høring af ansøgeren med henblik på at gøre det muligt for denne personligt og på et sprog, som den pågældende behersker, at fremsætte sine synspunkter til anvendelsen af den nævnte grund i den pågældendes særlige situation.
- 5) Artikel 35, stk. 1, litra b), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at en person registreret hos De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), såfremt dette organ yder den pågældende en faktisk beskyttelse eller bistand i et tredjeland, der ikke svarer til det område, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted, men som er omfattet af det nævnte organs operationsområde, skal anses for at nyde en tilstrækkelig beskyttelse i dette tredjeland i denne bestemmelses forstand, når dette tredjeland:
- forpligter sig til at tilbagetage den berørte, efter at denne har forladt tredjelandets område for at indgive en ansøgning om international beskyttelse i Den Europæiske Union, og
 - anerkender den nævnte beskyttelse eller bistand fra UNRWA og overholder princippet om non-refoulement, hvorved det således gøres muligt for den berørte at opholde sig sikkert og under værdige levevilkår i dette tredjeland, så længe det er nødvendigt som følge af risiciene i området for det sædvanlige opholdssted.
- 6) Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at der ikke ved bestemmelsen er blevet indført nogen fælles procedurestandard med hensyn til kompetencen til at træffe en ny afgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, efter at den retsinstans, ved hvilken der er blevet anlagt en sag, har annulleret den oprindelige afgørelse, som blev truffet om denne ansøgning. Behovet for at sikre en effektiv virkning af direktivets artikel 46, stk. 3, og for at sikre effektive retsmidler i overensstemmelse med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder kræver imidlertid, at der i tilfælde af, at sagen sendes tilbage til den domstolslignende eller administrative instans, som er omhandlet i direktivets artikel 2, litra f), inden for kort tid træffes en ny afgørelse, der er i overensstemmelse med den bedømmelse, som er indeholdt i den dom, hvorved den oprindelige afgørelse blev annulleret.

(¹) EUT C 46 af 13.2.2017.